

MONDIGHEID

KRUIEMELDIEF/KRUIIM

Had je als kind soms het gevoel dat je meegesleurd werd in een verhaal dat was niet helemaal van jezelf?

Eljadid: "Mijn zus en ik zijn erin opgegroeid, dus voor ons was het een normale situatie. Maar natuurlijk, als je aan de schoolpoort staat en je ziet dat kinderen welkom worden geheten

heel enthousiast door hun ouders terwijl je moeder daar heel enthousiast staat zwak krijg je al snel het idee dat er iets niet klopt. Dan een beetje later, wanneer u Als je acht of tien bent, krijg je steeds vaker te horen dat bepaalde dingen niet kunnen omdat er geen geld voor is, begin je je steeds abnormaler te voelen. Dan, als puber begin je je te verzetten tegen de situatie en word je boos, en daarna jij ga naar acceptatie." Verdiende je het om te vroeg volwassen te zijn?

Eljadid: "Het was thuis constant op eieren lopen en altijd je best doen het beste is om niets provocerends te zeggen. Ik moest mijn zieke moeder soms naar bed brengen, terwijl je als kind het tegenovergestelde zou verwachten. En toen begon ik te voelen dat het niet juist was om op zo'n jonge leeftijd gedwongen te worden de rol van ouder op zich te nemen en om emotioneel veel te vroeg gedwongen te worden volwassen te zijn."

'Waarom hield ik niet genoeg van haar om haar ook van zichzelf te laten houden?' jij schrijft. Is dit de essentie van het boek? Eljadid: "Zeker, als ik mijn zus niet had gehad, was ik misschien een ander en harder persoon geworden. We leerden van elkaar te houden. We werden elkaars

ouders. Buitenstaanders konden begrip tonen, maar alleen wij tweeën konden het echt bevatten. Mijn moeder kon inderdaad geen liefde geven. Ze was te bitter vanwege de pijn en haar leven. Ze reageerde die bitterheid op de twee mensen die het dichtst bij haar stonden, mijn zus en ik. Maar in hoeverre was het haar schuld? Ze groeide op in armoede, had een moeilijke jeugd en vluchtte toen naar het huwelijk en kinderen, gevolgd door een scheiding. Hoe kon ik het haar kwalijk nemen dat ze worstelde om

liefde te geven als ze nooit had geleerd hoe ze dat moest doen, omdat ze constant in de overlevingsmodus was? Vroeger zag ik dat niet en was ik boos. Vandaag heeft die woede plaatsgemaakt voor begrip."

Hind Eljadid denkt terug aan haar jeugd, haar sterke en toch zwakke (want zieke) moeder, haar agressieve Marokkaanse stiefvader die eerst genegenheid toont en kan koken, maar daarna het gezin in de steek laat maar zijn stempel blijft drukken op Hind (een brullende man die de winkel binnenstormt en door de politie geboeid wordt afgevoerd) en haar zus met wie ze een bijzondere liefdes- en begripsrelatie heeft. (En wie ook de illustraties in dit boek tekende.)

Zoals je aan de namen kunt zien, zijn het 'inboorlingen', wat niettemin zijn stempel drukt op de familie. De moeder lijdt aan een ongebreidelde ziekte, waarvan de oorzaak blijkbaar niet gevonden kan worden. Dit betekent dat ze langzaam maar zeker achteruit gaat en de zorg die ze nodig heeft geleidelijk wordt overgedragen aan de kinderen. Op negenjarige leeftijd zal Hind bijvoorbeeld haar moeder wassen en wassen en haar helpen met haar naar bed te gaan.

Dit belangrijke en in veel opzichten bepalende deel van hun leven wordt verteld door de auteur. Echter niet "alleen" chronologisch en in verhaalvorm. Je kunt het nauwelijks een roman of een novelle of een poëtisch verhaal noemen. In 20 (hoofd)delen kom je wel van alles te weten en beleef je – soms heel intens – de gebeurtenissen en leef je mee met hun moeilijke leven. Maar die deeltjes zijn op een authentieke manier geschreven, opgebouwd uit korte zinnen die rondkijken en steeds weer het volgende beeld zien, botsen op een plotseling idee, een volgend gevoel, een volgend stukje herinnering uit die wereld van "er was eens". tijd" die soms bijna fantasie lijkt - maar met een ruwe, gruisige fantasie, stevig verankerd in een sombere, kwetsende, bedreigende, harde wereld. Toch is er in die foto's een aarzelende, kinderlijke verwondering, met de verrassing van ontdekking, echter niet zoals in sprookjes, maar eerder zoals in volwassen memoires die ook spreken over zenuwen, hoofdpijn, klamme handen, pijn, woede, grijze kleuren. Aan de andere kant zijn er een paar pagina's poëzie of cursief, een lang gedicht van 'twee woorden' over een jonge man die de 'ik'-persoon (Hind) ('maakt van mijn lichaam zijn lichaam') bedreigt, slaat, onderwerpt en verkracht. en "gewone", pakkende omschrijvingen die meestal met geweld te maken hebben. Het geheel werd zo een lappendeken, aan elkaar genaaid met zeer kleurrijke, contrasterende lapjes en

bijna onmerkbaar evoluerend naar een meer klassiek (maar ook minder interessant en krachtig) verhalend einde. De zusjes zijn heel verschillend. Wordkunstenaar Hind is een schrijver, met tatoeages en piercings, en een lesbische moeder van drie kinderen. Illustrator Zahra, met hoofddoek, is een diepgelovige moslimvrouw en moeder van twee kinderen. Hind Eljadid kennen we van prijswinnende slam-poëzie en allerhande uitvoeringen allerhande.

Ze vindt het heerlijk om op het podium te staan. Zahra Eljadid, is sociaal-cultureel werker bij Voem (de Vereniging voor Ontwikkeling en Emancipatie van Moslims) en tevens illustrator en schilder. Ze staat niet graag op een podium. "Zahra en ik groeiden op in een piepklein appartementje in een sociaal blok op den Dam, een achterstandswijk met veel armoede in Antwerpen Noord. De laatste jaren is de wijk mooier en duurder geworden, maar er wonen nog steeds mensen in diezelfde sociale blokkades, met dezelfde zorgen en problemen', zeggen de zussen in een interview met de Gazet van Antwerpen.

In Kruideldief, een ontroerend en teder boek vol herinneringen aan die moeilijke jaren, verwerken de zusjes het verlies van hun moeder. De woorden zijn boeiend, de tekeningen ontroerend. Echt een boek dat onder je huid kruipt. "Toen ik een klein kind was, kon mijn moeder het niet laten om mijn gezicht schoon te vegen, met speeksel, 's morgens vroeg, amper de deur uit, op weg naar school. 'Moederzalf', noemde ze het! Ik deed het niet zorg wat natuurlijk magisch krachten die mijn moeders speeksel zou kunnen bezitten, ik vond het niet leuk. Hoe hard ik mijn hoofd ook draaide, de met speeksel doordrenkte duim slaagde er altijd in om het puntje van mijn oog te raken.

RAMI

We ontmoetten Rami in 2016 in Eeklo, een klein stadje in de buurt van Gent. Hij is in Syrië en 7 jaar eerder kwam hij in België aan. Zijn passie? Zwemmen. Het was een zonnige dinsdagmiddag. Zijn motto: ik ben mijn land kwijt, maar niet mijn droom. Ik zal het nooit verliezen.

Zijn verhaal:

Toen ik 6 jaar was had ik al de zwemkriebels. Mijn leven in Syrië was geweldig. Ik kon doen wat ik wilde en waar ik goed in was en dat was zwemmen. Het duurde niet lang voordat ik bij het Syrische zwemteam mocht komen. Ik heb snel veel kampioenschappen gewonnen. Toen de oorlog uitbrak, reisde ik naar Turkije om bij mijn broer te logeren. Ik had alleen een kleine rugzak bij me omdat ik ervan uitging dat de oorlog over een maand of twee voorbij zou zijn. Ik heb er uiteindelijk 4 jaar gewoond. Ik wilde heel graag verder zwemmen, maar het was niet vanzelfsprekend. Ik trainde bij Galatasaray, maar omdat ik niet de Turkse nationaliteit had, mocht ik niet deelnemen aan wedstrijden. Er was heel weinig steun en dus probeerde ik mezelf zo goed mogelijk te trainen. Maar ik kreeg het advies om te stoppen met zwemmen en werk te zoeken. Dat betekende 'Geef mijn droom op'? Ik had nooit gedacht dat ik het zou kunnen! Zwemmen is mijn passie en mijn leven. Ik herinnerde me de 80% van de Syrische atleten die gedwongen werden hun droom op te geven... Ik kreeg het advies om naar Europa te gaan. Daar zou de kans om mee te mogen doen aan wedstrijden aanzienlijk toenemen. Na 10 dagen kwam ik via Griekenland in België aan waar ik mijn nieuwe leven wilde opbouwen. Al snel werd ik aangesloten bij het Megazwemteam in Gent. Gezien mijn hoge niveau kreeg ik de kans om met het team deel te nemen aan wedstrijden.

Wanneer begon je Olympische verhaal?

De unieke kans deed zich voor toen het Internationaal Olympisch Comité van Vluchtelingen op zoek ging naar sportatleten om een Olympisch vluchtelingenteam te vormen. Ik nam meteen contact met ze op en vertelde ze wat ik al op mijn dossier had staan. Ik hoefde niet lang op hun antwoord te wachten en mocht met het Olympic Refugee Team meedoen aan de Spelen. Het was een droom die uitkwam. Na alles wat ik had meegemaakt, kreeg ik eindelijk deze fantastische kans. We waren in totaal met 10 atleten. Onder hen is een Syrische zwemmer uit mijn geboorteplaats. Ze is mijn beste maatje, ze woont in Berlijn. De Olympische Spelen waren de mooiste ervaring die ik ooit heb gehad. Een van de beste atleten ter wereld zijn, was verbluffend. Eten, drinken, zwemmen, ... ze zaten gewoon naast me! Na de Olympische Spelen kreeg ik een beurs voor de volgende Olympische Spelen. Ik heb nog 3 jaar om me voor te bereiden. Dankzij de ondersteuning kan ik nu verder groeien in wat ik echt wil; Ik ben waar ik wilde zijn. Inmiddels zijn er heel veel zwemkampen waar ik aan mee kan doen. Over welke

zwemdiscipline hebben we het? Mijn doel is om een medaille te halen op de 100 meter vlinderslag. De focus ligt nu natuurlijk helemaal op de Tokyo Games in 2020. Ik doe aan zoveel mogelijk wedstrijden mee. Vorige maand won ik de bronzen medaille op het Belgisch Kampioenschap. Ik kwam uit het niets, bleef doen waar ik van hou en waar ik goed in ben en nu word ik door iedereen uitgenodigd om mijn verhaal te delen. Zelfs aan koningin Felip en koningin Mathilde. Hoe was je weg naar België? Naar Turkije reizen was gemakkelijk, maar van Turkije naar België komen was een andere zaak. Ik nam de boot naar Griekenland met mijn jongere broer en we vervolgden de reis daarna met de bus of gewoon te voet. We hadden geen eten, moesten tot de nacht wachten om de grens over te gaan, ... Ik heb veel landen doorkruist: Macedonië, Servië, Hongarije, Duitsland, ... Een lange, lange weg. Mijn vader kwam 2 maanden eerder in België aan. Mijn grotere broer had zijn leven in Turkije en mijn moeder kon een visum krijgen omdat mijn vader al in België was. En tot slot Rami: 'Welk land vertegenwoordig jij op de Spelen in 2020? Ik weet het niet. Het kan me ook niet echt schelen. Ik heb nog geen Belgisch paspoort, dus lid worden van het Belgische team is best moeilijk. Maar uiteindelijk gaat het niet om het land. Ik sport in mijn naam, niet in naam van een land. Aan het einde van het spel staat mijn naam op het bord. Als ik nu naar mezelf kijk en zie waar ik sta, ben ik trots. Ik ben mijn land kwijt, maar niet mijn droom. Ik zal het nooit verliezen.